گزارش خبر
NEWSREPORT

کد خبر: ۵۳۴۷۷۸
پنج شنبه ۴ تیر ۱۴۰۵ ۱۰:۲۱

عاشورا خط‌کش ابدی تاریخ است

بیانیه جمعیت اعتلا: از گودال قتلگاه، معماری قدرت را به یزیدیان زمان می‌آموزیم

جمعیت اعتلای نهادهای مردمی انقلاب اسلامی در بیانیه‌ای عاشورایی با محکومیت شبکه ظلم صهیونیستی-آمریکایی، تأکید کرد: عاشورا نه یک رویداد تاریخی در سال ۶۱ هجری، که یک «خط‌کش ابدی» و «فیزیک معنوی» برای تمام کائنات است و امروز پژواک شمشیرهای کربلا در متن خیابان‌های غزه، لبنان و یمن به گوش می‌رسد. این تشکل مردمی با اعلام «حرب دائمی» با یزیدیان زمان، شهادت رهبران جبهه حق را نقطه پایان ندانست و بر تداوم مسیر مقاومت تا اقامه قسط و ظهور منجی موعود تأکید کرد.

به گزارش اطلاع رسانی اعتلای نهادهای مردمی، جمعیت اعتلای نهادهای مردمی انقلاب اسلامی در بیانیه‌ای عاشورایی با محکومیت شبکه ظلم صهیونیستی-آمریکایی، تأکید کرد: عاشورا نه یک رویداد تاریخی در سال ۶۱ هجری، که یک «خط‌کش ابدی» و «فیزیک معنوی» برای تمام کائنات است و امروز پژواک شمشیرهای کربلا در متن خیابان‌های غزه، لبنان و یمن به گوش می‌رسد. این تشکل مردمی با اعلام «حرب دائمی» با یزیدیان زمان، شهادت رهبران جبهه حق را نقطه پایان ندانست و بر تداوم مسیر مقاومت تا اقامه قسط و ظهور منجی موعود تأکید کرد.

در این بیانیه با اشاره به تغییر هندسه نبرد از شمشیرهای چوبی به «تحریم، محاصره اقتصادی و جنگ شناختی»، آمده است: یزیدیان امروز با ماشین جنگی رسانه‌ای و الگوریتم‌های دروغین سعی در هضم اراده ملت‌ها دارند، اما غافل‌اند که ما معماری قدرت را از گودال قتلگاه آموخته‌ایم؛ قدرت امروز در ناوهای هواپیمابر نیست، بلکه در اراده‌های پولادین و شبکه نامرئی و تسخیرناپذیر آزادگان جهان است که هژمونی پوشالی استکبار را به زانو درآورده است.

متن بیانیه عاشورایی جمعیت اعتلای نهادهای مردمی انقلاب اسلامی به شرح زیر است:

بسم الله نور

«یا أَبا عَبْدِاللّهِ، إِنّی سِلْمٌ لِمَنْ سالَمَکُمْ، وَحَرْبٌ لِمَنْ حارَبَکُمْ إِلی یَوْمِ الْقِیامَةِ»

ای آزادگانِ زمان، ای سینه‌زنانِ خیمه‌ی حقیقت، و ای ایستادگان در خطِ مقدمِ تاریخ! به این کلمات دقت کنید: «إلی یوم القیامة». این عبارت، یک دعای ساده و گذرا نیست؛ این فرمانِ خروجِ عاشورا از تقویم است. این کلمه، عاشورا را از یک رویدادِ محصور در سال ۶۱ هجری، به یک «خط‌کشِ ابدی» و یک «فیزیکِ معنوی» برای تمام کائنات تبدیل می‌کند. ما امروز در نقطه‌ای از مختصاتِ عالم ایستاده‌ایم که صدای چکاچکِ شمشیرهای کربلا، نه در موزه‌های غبارگرفته‌ی تاریخ، که در متنِ خیابان‌ها، در قلبِ خاورمیانه، در غزه، لبنان، یمن و در تک‌تکِ سنگرهای جبهه‌ی مقاومت پژواک دارد. محرمِ ما، تنها ماهِ اشک و ماتم نیست. اشکِ ما، باروتِ بیداریِ ماست. سینه‌زنیِ ما، رزمایشِ آمادگی برای حضور در میدانی است که از سپیده‌دمِ خلقت با هابیل آغاز شد و تا طلوعِ خورشیدِ ولایتِ عظمی ادامه خواهد داشت. ما اینجا جمع نشده‌ایم تا صرفاً بر تندیسی از گذشته بگرییم؛ ما آمده‌ایم تا جای پای خود را در جغرافیایِ پرالتهابِ نبردِ امروز محکم کنیم.

باید بدانیم که عاشورا یک حادثه‌ی تصادفی، یک غافلگیریِ تلخ یا یک شکستِ نظامی در یک نیم‌روز بیابانی نبود. عاشورا، قله‌ی یک طراحیِ استراتژیکِ بی‌نظیر بود؛ برشی از یک مبارزه‌ی مستمر و پیوسته که از لحظه‌ی رحلت پیامبر تا غیبتِ آخرین حجتِ خدا، یکپارچه و بی‌وقفه ادامه یافت. امامی که شمشیر کشید، امامی که صلح کرد، امامی که در زندان مقاومت نمود و امامی که در تبعید جنگید، همه و همه مهره‌های یک صفحه‌ی شطرنجِ الهی بودند برای حفظِ جان‌مایه‌ی حقیقت. دشمن در طول این مسیرِ طولانی، با زهر، با شمشیر، با زندان و با تبعید تلاش کرد این نور را خاموش کند. اما این معماریِ مبارزه، چنان انعطاف‌پذیر و در عین حال چنان هدفمند بود که از نقطه‌ی ضعفِ ظاهری — یعنی تشنگی، محاصره و خون — چنان سلاحی ساخت که شمشیرِ امپراتوریِ تاریکی را برای همیشه کُند و بی‌اثر کرد. کربلا، بن‌بست‌شکنیِ انسانِ موحد در برابر معماریِ تاریکی بود.

اما فراموش نکنیم که هندسه‌ی این نبرد امروز تغییر کرده است. دشمنِ ما دیگر با شمشیر عریانِ چوبی و آهنی به میدان نمی‌آید. امروز ما با یزیدیانی مواجهیم که تیغشان از جنسِ تحریم، محاصره‌ی اقتصادی، جنگِ شناختی و پمپاژ ناامیدی در شبکه‌های درهم‌تنیده‌ی جهانی است. آن‌ها یک ماشینِ جنگیِ صهیونیستی-آمریکایی، یک سیستمِ ظلمِ جهانی ساخته‌اند و با استفاده از الگوریتم‌های رسانه‌ای، تلاش می‌کنند اراده‌ی ملت‌ها را در هم بشکنند. آن‌ها می‌خواهند ما مرعوبِ نظمِ دروغینِ آن‌ها شویم. می‌خواهند ما بپذیریم که قدرت یعنی ناوِ هواپیمابر، یعنی کلاهکِ هسته‌ای، یعنی بمب‌افکن‌های رادارگریز. اما آن‌ها نمی‌دانند که ما معماریِ قدرت را از گودالِ قتلگاه آموخته‌ایم! در هندسه‌ی نبردِ امروز، قدرت نه در انحصارِ زرادخانه‌ها، که در اراده‌های پولادین است. قدرت، در دست‌های خالی اما قلب‌های سرشار از ایمانی است که شبکه‌ی مقاومت را از شرق تا غربِ عالم به یک پیکره‌ی واحد تبدیل کرده است. امروز این توده‌های بیدار، این شبکه‌ی نامرئی اما تسخیرناپذیرِ آزادگان جهان‌اند که هژمونیِ پوشالیِ استکبار را به زانو درآورده‌اند.

ای وارثانِ ثارالله! به میدان نگاه کنید. ما امروز مفهومِ عمیقِ «مقاومت» را در پیوندِ شگرفِ عاشورا و رمضان می‌بینیم. نبردِ امروز ما در غزه و یمن و محور مقاومت، نبردِ شکم‌های گرسنه اما اراده‌های سیراب از یقین است. رمضانِ مجاهدانِ ما، تنها ماهِ امساک از آب و نان نیست؛ رمضانِ آن‌ها، ماهِ امساک از تسلیم، امساک از ترس، و روزه‌داری در برابرِ وسوسه‌ی سازش و کرنش است. همان‌گونه که در عاشورا، محاصره‌ی آب و شدتِ عطش نتوانست کلمه‌ی

«هیهات منا الذلة» را از لبانِ خشکیده‌ی حسین (ع) پاک کند، امروز نیز در این جنگِ ترکیبی و محاصره‌ی کامل، مجاهدانِ ما با دهانِ روزه، با شکم‌های خالیِ فرزندانشان، در برابر ماشینِ ترور می‌ایستند. این همان قاعده‌ی شکست‌ناپذیرِ کربلاست: پیروزیِ قطعیِ اراده بر آهن، و غلبه‌ی محتومِ خون بر شمشیر.

بله، در این مسیرِ پرخطر، بارها قلب‌های ما از داغِ شهادتِ رهبران، فرماندهان و علمدارانِ جبهه‌ی حق به خون نشسته است. یزیدیانِ زمان، به گمانِ باطلِ خود فکر می‌کنند با ترور و حذفِ فیزیکی، می‌توانند سرِ این خیمه را قطع کنند و شیرازه را از هم بپاشند. اما چقدر احمق‌اند و چقدر از درکِ سنت‌های الهی عاجزند! شهادتِ رهبرانِ ما، در منطقِ مقاومت، هرگز نقطه‌ی پایان نیست؛ بلکه تسهیل گر بیداری، خونِ تازه‌ای در شریان‌های مبارزه و عاملِ تراکم و انسجامِ بیشترِ ماست. هر پرچمی که از دستِ علمداری بر زمین بیفتد، هزاران دستِ جوان، پرکینه و مصمم برای برافراشتنِ آن گره می‌شود. ماشینِ ترورِ دشمن، تنها بذرِ کینه و غیرت را در دل‌های ما بارورتر می‌کند. ما از مرگ نمی‌هراسیم؛ شهادت، هنرِ مردانِ خدا و سوختِ موشک‌های ما برای فتحِ سنگرهای کلیدیِ جهان است.

اما در این میان، وظیفه‌ی ما، مایی که در این خیمه نفس می‌کشیم، چیست؟ عاشورا یک درسِ بزرگِ دیگر هم دارد: نبرد، با غروبِ خورشیدِ روز دهم تمام نمی‌شود. آنجا که شمشیرها به نیام می‌روند و پیکرها بر خاک می‌افتند، تازه «جنگِ روایت‌ها» آغاز می‌شود. اینجا نقطه‌ی ورودِ فرماندهِ جنگِ شناختی، حضرت زینب کبری (سلام‌الله‌علیها) است؛ بانویی که با خطبه‌های مهندسی‌شده و آتشینِ خود، معماریِ رسانه‌ایِ بنی‌امیه را ویران کرد و شامِ تاریکِ یزیدیان را به تسخیر درآورد. امروز، رسالتِ قطعیِ ما جهادِ تبیین است. ما باید رسانه‌ی خونِ مظلومان باشیم. دشمن می‌خواهد با الگوریتم‌های دروغ، جلاد را شهید و مظلوم را تروریست جا بزند. در دانشگاه، در محل کار، در کوچه‌ها، در فضای مجازی و در هر سنگری که حضور داریم، باید با منطقِ زینبی، شبکه‌ی درهم‌تنیده‌ی دروغِ دشمن را پاره کنیم. سکوت در برابرِ تحریف، خیانت به خونِ سیدالشهداست.

پس ای لشکرِ بیدارِ عصرِ ظهور! و ای جان‌های بی‌قرار برای اقامه‌ی قسط! ما امروز با اراده‌ای به سختیِ صخره‌ها، با صبری انقلابی و با توسل به دعای مرزداران و ستمدیدگان، عهد می‌بندیم که این پرچمِ خونخواهی را بر زمین نگذاریم. ما قسم خورده‌ایم که تا پاک کردنِ لکه‌ی ننگِ صهیونیسم و استکبار از دامانِ بشریت، از پای ننشینیم.

اکنون، با حنجره‌هایی که تجلیِ خشمِ مقدسِ تاریخ است، هم‌قسم می‌شویم:

ای آزادگان! آیا در برابر محاصره، تحریم و جنگِ روانیِ یزیدیانِ امروز، لحظه‌ای از شعارِ «هیهات منا الذلة» عقب می‌نشینیم؟

لبیک یا حسین!

آیا پرچمِ خون‌رنگِ شهیدانِ مقاومت و دادخواهیِ کودکانِ مظلومِ غزه و یمن و میناب را تنها می‌گذاریم؟

لبیک یا حسین!

آیا تا درهم‌شکستنِ هیمنه‌ی استکبارِ جهانی و سپردنِ این پرچم به دستِ منجیِ موعود، بر این عهدِ ابدی و حربِ دائمی، استوار می‌مانیم؟

فریاد اعضای جمعیت اعتلای نهادهای مردمی : لبیک یا حسین! لبیک یا ثارالله!